ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΩΝ "ΤΕΧΝΙΤΩΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΩΝ,,

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΜΕΘΟΥΝ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ;

Ένα περίεργο ἄρθρο τῆς κ. Τζίνας Λομπρόζο Φερρέρο γιά τὸ μεθῦσι τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν. Γιατὶ πίνουν οἱ ἄνδρες; Ἡ φαντασία καὶ τὰ γυναικεῖα ἔνειρα. Ἡ αὐτοπάτη ἑνὸς ἄλλου κόσμου. Τὰ μεθύσια τῶν Ἀμερικανίδων. Ὅπου ἡ γυναῖκες πίνουν περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄνδρες. Μιὰ περίεργη Ἀμερικανικὴ μόδα, κτλ. κτλ.

ΙΑΤΙ ἡ γυναῖκες πίνουν λιγώτερο κρασὶ ἀπὸ τοὺς ἄνδρες ; Δὲν σᾶς φαίνεται περίεργο ; Κι' ὡστόσο, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ διαβάσετε τὸ ἀκόλουθο ἄρθρο τῆς κ. Τζίνας Λομπρόζο Φερρέρο, ἡ ὁποία ἐξηγεῖ γιατὶ συμβαίνει αὐτό.

«Σ' ὅλες τὶς χῶρες καὶ σ' ὅλα τὰ γεωγραφικὰ πλάτη, τόσο στὰ ξηρὰ ὅσο καὶ στὰ ὑγρὰ κλίματα, ὁ ἄνθρωπος σ' ὅλες τὶς ἐποχὲς ζήτησε ἀπ' τὸ ζωϊκὸ ἢ φυτικὸ βασίλειο οὐσίες, τὶς ὁποῖες νὰ μπορῇ νὰ μεταβάλη σὲ διεγερτικά. Ἀπὸ τοὺς πιὸ πρωτόγονους καιροὺς ἀκόμα κι' οἱ πιὸ ἄγριοι ἄνθρωποι, βρῆκαν τὸν τρόπο νὰ παρασκευάζουν τὰ διεγερτικὰ αὐτά, ποὺ ἀρχίζουν ἀπὸ τὸ κρασὶ καὶ φτάνουν μέχρι τῆς κοκαΐνης, χωρὶς ἐννοεῖται νὰ ἔχουν ἰδέα χημείας ! Μὰ τὸ σπουδαιότερο δὲν εἶνε αὐτό. Ἐκεῖνο ποὺ κινεῖ τὴν περιέργεια, εἶνε τὸ ὅτι ἡ χρῆσις πάντα αὐτῶν τῶν διεγερτικῶν περιορίστηκε μόνο μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν. Πῶς ἐξηγεῖται λοιπὸν αὐτὴ ἡ διάθεσι τοῦ ἀνδρός, νὰ θέλη αἰωνίως νὰ μεθᾶ ;

»Στὸ βιβλίο μου «Ἡ Ψυχὴ τῆς Γυναίκας» ἀπέδωσα αὐτὴ τὴν ἐγκράτεια στὴ δραστηριότητα τῆς γυναίκας καὶ στὴν εὐχαρίστησι, ποὺ τῆς χαρίζει αὐτὴ ἀχριβῶς ἡ δραστηριότητά της, ἡ ὁποία δὲν ἀφήνει νὰ γεννηθῇ μέσα της ὁ πόθος τῆς μέθης.

»Στὸ κεφάλαιο μάλιστα τῆς χειρωνακτικῆς ἐργασίας ἀνέφερα ὅτι ἡ δουλειὰ κάνει τὴ γυναίκα νὰ προφυλάγεται ἀπὸ τὸ οἰνόπνευμα καὶ νὰ μὴ καταφεύγη σ' αὐτό, ὅταν συγκινεῖται πολὺ ἢ ὅταν στενοχωριέται.

»Ἡ ἐξηγήσεις ὅμως αὐτὲς δὲν εἶνε ἀρκετές. Γιατὶ δὲν πίνει ἡ γυναῖκα ποὺ δὲν ἐργάζεται ; Γιατὶ ἡ δουλειὰ νὰ μὴ κάνη καὶ τὸν ἄνδρα νὰ ξεχνάη τὸ κρασί ; Γιατὶ ὁ ἄνδρας ν' ἀγαπᾶ τόσο τὰ διεγερτικά. Ὥστε μολονότι λατρεύει τὴν ἀνάπαυσι, πολλὲς φορὲς ἀποβάλλεται σὲ τρομεροὺς κόπους, γιὰ νὰ μπορέση νὰ βρῇ οἰνόπνευμα ; Πῶς ὁ ἄνδρας, ὁ ὁποῖος ἔχει τόσο λεπτὸ γοῦστο, φτάνει στὸ σημεῖο νὰ κίνη σπίρτο τοῦ καμινέττου ἢ πετρέλαιο, ὅταν δὲν μπορεῖ νὰ βρῇ τίποτε ἄλλο γιὰ νὰ μεθύση ; Τί ζητᾶει ὁ ἄνδρας στὸ βάθος τοῦ ποτηριοῦ τοῦ κρασιοῦ ;

»Ὄχι, βέβαια, τὴ νοστιμάδα τοῦ ὑγροῦ αὐτοῦ, μὰ τὴ διέγερσι καὶ τὴ λήθη... Θέλει νὰ ξεχάση ! Καταφεύγει σ' αὐτὰ τὰ οἰνοπνεύματα, ποὺ σὲ μερικὲς χῶρες τὰ ὀνομάζουν «θεῖα», γιατὶ εἶνε ἱκανὰ νὰ τοῦ διεγείρουν τὴν φαντασία καὶ νὰ τὸν μεταφέρουν σ' ἕνα κόσμο διαφορετικὸ ἀπὸ ἐκεῖνον, στὸν ὁποῖο ζῇ, σ' ἕνα κόσμο ποὺ σύμφωνο μὲ τοὺς πόθους του. Τὸ κρασὶ τοῦ δίνει τὴν αὐταπάτη ὅτι ζῇ πραγματικὰ μέσα στὸν κόσμο τῆς φαντασίας του.

»Ἡ φαντασία εἶνε τὸ μεγαλείτερο καλό, ποὺ μᾶς χαρίζει τὸ πνεῦμα μας καὶ ἡ ζωή. Εἶνε μιὰ αὐταπάτη, ἡ ὁποία μπορεῖ ν' ἀλλάξη σὰν μ'ἕνα κτύπημα ἑνὸς μαγικοῦ ραβδιοῦ, τὴ μορφὴ τῶν πραγμάτων.

»Ἔτσι, ὁ ἄνδρας, ὅταν πίνει κρασί, φαντάζεται τὸν ἑαυτό του εὐτυχισμένο, ἔστω κι' ἂν δὲν ἔχει νὰ φάη, κι' ὅτι τὸν ἀγαποῦν, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα ἀδιαφοροῦν γι' αὐτόν. Τέλος ὅτι εἶνε πλούσιος, ἂν καὶ εἶνε ὁ πιὸ δυστυχισμένος ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

»Μὰ ἡ ζωὴ τῆς γυναίκας εἶνε τόσο εὐτυχισμένη, ὥστε περιφρονεῖ αὐτὴ τὴ χαρά, ποὺ μπορεῖ νὰ τῆς χαρίση τὸ οἰνόπνευμα ; Βέβαια, πολλὲς φορὲς αἰσθάνεται κι' αὐτὴ τὴν ἐπιθυμία νὰ ζήση σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα αὐταπάτης καὶ ὀνείρου, μὰ τὸ κρασὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν κάνη νὰ δημιουργήση αὐτὴ τὴν ἀτμόσφαιρα. Ἡ φαντασία τῆς γυναίκας ἐμπνέεται μονάχα ἀπὸ τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα τὴν περιβάλλουν. Ἡ γυναῖκα εἶνε περίεργη. Εἶνε περίεργη, γιατὶ ὅ,τι βλέπει καὶ προσέχει διεγείρει τὴ φαντασία της, ὅπως τὸ οἰνόπνευμα τὴ φαντασία τοῦ ἀνδρος.

»Ὁρίστε ἕνα παράδειγμα :

»Μιὰ νέα κάθεται στὸ παράθυρό της, ὅταν ἄξαφνα βλέπει ἕνα κομψὸ νέο νὰ περνάη ἀπὸ τὸ δρόμο της. Ὁ νέος αὐτὸς ἔχει τὴν ἐμφάνισι τοῦ πιὸ εὐχαριστημένου ἀπὸ τὴ ζωή του καὶ περπατάει μὲ βήματα σταθερὰ καὶ γρήγορα. Πηγαίνει στὴ δουλειὰ καὶ δὲν σηκώνει διόλου τὸ βλέμμα του πρὸς τὸ παράθυρο τῆς νέας. Οὔτε τὴν πρόσεξε καθόλου. Αὐτό, ὡστόσο, δὲν ἐμποδίζει τὴ νέα νὰ κάνη μὲ τὴ φαντασία της ἕνα σωρὸ ὄνειρα. «Ποῦ πάει ἄραγε αὐτὸς ὁ νέος ; Στὸ γραφεῖο του ἢ στὴ μνηστή του ; Εἶνε ὤμορφη ἡ γυναῖκα ποὺ ἀγαπάει ; Ἂν μὲ κύτταζε, θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ μ' ἀγαπήση ; Φαίνεται τόσο καλός...». Ἤταν ἀρκετό, καθὼς βλέπετε, νὰ περάση ἕνας ἄνδρας, ὁ ὁποῖος οὔτε τὴν πρόσεξε καθόλου στὸ παράθυρό της, γιὰ νὰ ξεχαστῇ αὐτὴ ἡ νέα καὶ νὰ ζήση λίγες στιγμὲς μέσα σ' ἕνα ὄνειρο, στὸ ὁποῖο ὁ ἄνδρας δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ζήση, ἀκόμη καὶ μὲ τὸ οἰνόπνευμα !...

»Μὰ γιατὶ νὰ μεθύση μὲ οἰνόπνευμα, ὅταν μπορεῖ νὰ δημιουργήση ὁλόκληρους κόσμους μὲ ἀθωότερα μέσα ; Ἡ ζωὴ τῆς γυναίκας εἶνε χαρούμενη καὶ στολίζεται ἀπὸ ἕνα πλῆθος μικρὲς εὐτυχίες, παρὰ τὴ μονότονη ἐπιφάνειά της. Ὁ λόγος εἶνε ὅτι ἡ φαντασία της κάνει τὴ ζωή της πιὸ ὤμορφη ἀπ' ὅσο εἶνε πραγματικά. Ἕνα ἁπλὸ παράθυρο, τὸ ὁποῖον βλέπει στὸν κοινότερο δρόμο, μπορεῖ νὰ μεταβληθῇ ἀπὸ τὴ φαντασία τῆς γυναίκας σ' ἕνα ἀπέραντο σκηνικό, σὲ μιὰ ἀνεξάντλητη πηγὴ χαρᾶς καὶ ρεμβασμοῦ...

»Αὐτός, λοιπόν, εἶνε ὁ λόγος ποὺ ἡ γυναῖκες δὲν αἰσθάνονται τὸν πόθο νὰ μεθύσουν μὲ οἰνοπνευματώδη ποτά. Ὁ ἄνδρας ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ ὀνειρευθῇ, ἂν δὲν μεθύσει. Ἡ ἀφετηρία τῆς φαντασίας στὸν ἄνδρα βρίσκεται στὴν ἐγκεφαλικὴ διέγερσι, τὴν ὁποία τοῦ δίνει τὸ οἰνόπνευμα. Αὐτὴ εἶνε ἡ μοναδικὴ αἰτία σ' ὅλες τὶς ἐποχὲς καὶ σ' ὅλες τὶς χῶρες, ἡ ὁποία ἀναγκάζει τὸν ἄνδρα νὰ μεθᾶη περισσότερο ἀπὸ τὴν γυναίκα.

»Ὑπάρχει ὅμως καὶ μιὰ ἐξαίρεσι : Ἡ Ἀμερικανίδες. Τὰ παράδοξα αὐτὰ πλάσματα δὲν μοιάζουν μὲ τὶς ἄλλες γυναῖκες τοῦ παλαιοῦ κόσμου. Ἀπὸ μιὰ τελευταία στατιστική, μαθαίνουμε ὅτι σήμερα στὴν Ἀμερικὴ καὶ εἰδικὰ στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ἡ γυναῖκες πίνουν περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄνδρες !... Καὶ πίνουν, ὄχι γιὰ νὰ ὀνειρευθοῦν, ὄχι γιὰ νὰ ξεχάσουν, μὰ μόνο ἀπὸ μόδα. Δὲν μπορεῖ νὰ λέγεται σήμερα «καθὼς πρέπει κυρία», μιὰ Ἀμερικανίδα, ἂν δὲν τὴν ἰδοῦν οἱ καλεσμένοι της νὰ τρεκλίζη ἀπὸ τὸ μεθύσι !...

»Αὐτό, ὡστόσο, ὅπως ἀναφέραμε, εἶνε μιὰ μόδα, ἡ ὁποία ἀσφαλῶς θὰ περάση πολὺ γρήγορα. Τὸ γεγονὸς ὅμως εἶνε ἕνα : Ὅτι τὸ οἰνόπνευμα δίνει στὸν ἄνδρα τὴ χαρά, τὴν ὁποία ἡ γυναῖκα βρίσκει στὴν περιέργειά της, στὴν παρατήρησί της καὶ στὴν εὐχάριστη ψυχραγία της. Αὐτὸς ὁ λόγος λοιπὸν θὰ ἔπρεπε νὰ κάνη τὶς γυναῖκες πιὸ μεγαλόψυχες ἀπέναντι τῶν ἀνδρῶν ποὺ πίνουν, καθὼς καὶ τοὺς ἄνδρες πιὸ καλοὺς καὶ πιὸ τρυφεροὺς πρὸς τὶς γυναῖκες, ποὺ εἶνε περίεργες, μὰ κι' ἐγκρατεῖς...».

ΤΖΙΝΑ ΛΟΜΠΡΟΖΟ ΦΕΡΡΕΡΟ

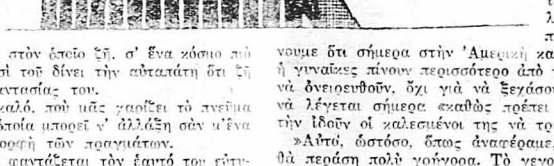

σκηνὲς γιὰ τὰ ντεκολτὲ φορέματα, γιὰ τὶς παραξενιές της καὶ γιὰ διαφόρους ξανθοὺς καὶ μελαχροινοὺς Ἰακώβους Ναγγίς...

Ἔτσι, λοιπόν, μέσα σὲ μιὰ στιγμή, τοῦ φανέρωσε τὸ μυστικὸ μᾶς συζυγικῆς συμφωνίας, ποὺ κράτησε τριάντα ὁλόκληρα χρόνια.... Καὶ αὐτὸς ρωτοῦσε τώρα μὲ τὸ νοῦ του ὡς ποῦ ἄραγε νὰ εἶχε φτάσει ἡ περίφημη διπλωματία της !...

Τότε ἡ κ. Τρεσσὼ ἀνασήκωσε μ' ἀδιαφορία τοὺς ὤμους της :

—Δὲν βαρειέσαι ! εἶπε ἀπὸ μέσα της. Τώρα πειὰ αὐτὸς δὲν λογαριάζεται !...

Ὡστόσο, ὅταν σὲ λιγάκι μείνανε μόνοι οἱ δύο τους, τοῦ εἶπε :

—Ἔτσι ἔπρεπε νὰ τὴν συμβουλέψω τὴν κόρη μας, γιατὶ ἔχει νὰ κάνη μὲ κεῖνο τὸν στραβοκέφαλο τὸν Ραϋμόνδο... Νᾶχε κανέναν λογικὸ ἄνθρωπο...

—Ὦ ! Ἄστα, ἄστα, νὰ ζήσης ! Μὴ λὲς τίποτε περισσότερο, σὲ παρακαλῶ...

Τότε ἐκείνη τὸν κύτταξε κατάματα καὶ τοῦ εἶπε μὲ στοργή, σχεδὸν μὲ τρυφερότητα :

—Ἔ, λοιπόν ; Μήπως ἔχεις παράπονο ; Ἄσχημα πέρασες τριάντα χρόνια μαζί μου ; Δὲν σ' ἔκανα πάντα εὐτυχισμένο ; Μονάχα αὐτὸ ἔχει σημασία στὴ ζωή !...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η... ΚΟΥΚΛΑ ΤΗΣ ΙΝΦΑΝΤΑΣ

Ὁ Λουδοβῖκος ΙΑ' τῆς Γαλλίας, κατὰ τὴ νεότητά του, δὲν συμπαθοῦσε καθόλου τὶς γυναῖκες.

Καθὼς λέγεται μάλιστα, ἔκλαψε ὅταν τοῦ ἀνήγγειλαν τοὺς ἀρραβῶνες του μὲ τὴν Ἰνφάντα τῆς Ἱσπανίας, ἡ ὁποία ἐντούτοις ἦταν νέα κι' ὤμορφη.

Ὅταν ἡ μέλλουσα σύζυγός του ἔφτασε στὴ Γαλλία, ὁ Λουδοβῖκος πῆγε στὸ Μπουρ-λὰ-Ρὲν γιὰ νὰ τὴν προϋπαντήση, νὰ τῆς πῇ τὸ «Καλῶς ὡρίσες».

Γῆν ὑποδέχτηκε ὅμως ψυχρότατα. Τὴν φίλησε, χωρὶς νὰ τῆς πῇ οὔτε μιὰ λέξι.

Ἔπειτα ξανανόρισε στὸ Παρίσι γιὰ νὰ τὴν ὑποδεχθῇ ἐπισήμως καὶ στὸ Λούβρο. Ἀλλὰ καὶ στὴν ὑποδοχὴ αὐτή, ὁ Λουδοβῖκος ἔδειξε μενάλη ψυχρότητα καὶ ἔμεινε τελείως ἄφωνος, πρᾶγμα ποὺ ἀνάγκασε τὴν Ἱσπανίδα νὰ πῇ στὴν ἀκολουθία της ὅτι ὁ βασιλεὺς ἦταν ὡραῖος, ἀλλ' ὅτι ἔμοιαζε μὲ τὴν κοῦκλα της, γιατὶ δὲν ἔβγαζε μιλιὰ ἀπ' τὸ στόμα του.